

Kellemetlen osztrák kaland

Nagy Zoltán nem a legkellemesebb emlékekkel tért haza Ausztriából

Fotó: Miskolczi Róbert

Nagy Zoltán neve ismerős a kézilabdabarátoknak. A 22-szeres válogatott kapus az utóbbi években a Makó KC NB I/B-s csapatában védett, tavaly azonban elűnt a Maros-parti összeállításból. Ausztriában „profiskodott”.

A 33 éves hálóőr, Nagy Zoltán sportcsaládban él. A felesége Komáromi Veronika, az SZDRE egykori kiválósága – aki egyébként magyar–német kettős állampolgár, így ezen a nyelvet illetően könnyebb számukra a munkavállalás – gyermekeik közül Martin hatesztendő, Laura pedig kettő. A külföldi „kalandot” is szeretteivel együtt vállalta, Martin az óvodában megtanult németül.

Az ablakgyárban

– Mindig is szerettem volna külföldön is kipróbálni magam – mondta Nagy –, erre eddig egyszer, Franciaországban nyílt lehetőségem. Ezúttal a csongrádi származású, Szegeden játékosként megforduló Busa József keresett meg. Ő a Bregenzből a másodosztályú Dornbirn együtteséhez igazolt, s hívtott, hogy segítsen neki.

Hívták a német harmadosztályba is, de a sógorok ajánlatát kedvezőbbnek találta. Nemcsak

a kézilabda miatt döntött a svájci és német határhoz is közel fekvő kisváros mellett, dolgozni is akart és ott ezt is biztosították.

– A helyi ablakgyárban helyezkedhettem el, hároméves munkaszerződést írtam alá. Nem volt egyszerű így sportolni, hiszen hétfőn, kedden és szerdán kilenc-kilenc, csütörtökön nyolc és fél, pénteken pedig öt órát dolgoztam. Ezután jöhetett az edzés, ami a hét első három napján este fél nyolctól fél tízig-tízigtartott.

Osztrák svindlik

Nagy Zoltán úgy tudta – eszerint tájékoztatták –, hogy a Dornbirn jó erőkből álló, ütőképes kis alakulat, és az elmúlt szezonhoz képest nem történt jelentős változás a keretben. Ennek pont az ellenkezője bizonyult igaznak: szinte mindenki elment, 19–24 éves srácok maradtak a keretben. Nem is termelt sok babér a klubnak, amíg Nagy ott védett (2004. november 26-áig) 7 pontot gyűjtöttek. Vele nem volt baj, a helyi sajtó dicsérte a teljesítményét, s ő is jól érezte magát a közönségben. Aztán jöttek a problémák:

– A játéktért járó összeget az egyesület nem fizette ki, nem folyósította számomra. Amikor ezt szóvá tettem, letagadták, és azt

mondták: nem tartoznak semmivel. Tulajdonképpen nekik – a megállapodásunk értelmében – az ablakgyárban kapott juttatásomat kellett volna kiegészíteniük a kialkudottra. Nem tették meg... Kritikus helyzetbe kerülünk, volt olyan, amikor a gyerekeknek sem tudtam kaját venni. Ez így nem mehetett tovább, ha az akartunk jönni. Ezt a döntést sietette egy sajnálatos családi tragédia – erről többet nem szeretnék mondani...

A legérdekesebb, hogy a sógorok a végén kiderítették: nem ők, hanem Nagy tartozik nekik. Erre hivatkozva nem adták ki a játékedélyét. Végül ezt sikerült kikönyörögni, de vele nem tárgyaltak, szóba sem álltak a dornbiri vezetők.

Folytatás Kecelen?

– Még nem szeretném befejezni a sportpályafutásomat, és valószínűleg nem is kell. Megkeresett a Kecel – egykori csapatom, a Makó KC nem –, és könnyen elképzelhető, hogy még ebben a bajnokságban aláírok hozzájuk. Nagyon szeretnék már újra védeni.

Emellett már az edzősködéssel is barátkozik: a makói fiatalok után most a KSZSE utánpótlás-együttesénél okítja a kapusokat.

IMRE PÉTER